

σύζυγον, ὃν ἡγάπα δι' ἔλλειψιν τῆς ἀναγκαίας περιθάλψεως, δι' ἔλλειψιν ὀλίγων κερματίων! Τὸν γέλωτα τῆς χαρᾶς τῶν μικρῶν παιδίων διὰ τὰς προσφερομένας θωπείας καὶ τὰ ζακχαρωτὰ, καὶ τὰ δάκρυα τὰ ἀναδύζοντα ἐκ τῆς καρδίας μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς!

Ὅτε ἐξήλθομεν τῆς σκότεινῆς καὶ πενιχρᾶς κατοικίης ἡμῶν παιδοστάτη, ἔκτακτος ζωηρότης κατεῖχε τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐνεψύχου τὴν μωρὴν μου.

— Μήπως εἶναι ἐδῶ τὸ θερμότητιον, ἱατρέ; εἶπον εἰς τὸν Κ^{ον} Θεσίμωνα γελῶσα καὶ ὑπαινιγτομένη τοὺς χθεσινούς λόγους του. Ἐχέτε δίκαιον, προσέθηκα μετ' ὀλίγον ἐν συγκινήσει. Ἐδῶ εἶναι ἡ σκηνὴ τῆς δράσεως, τὴν ὁποίαν μοὶ ὤρισεν ὁ Θεὸς καὶ ὅχι ἐν ταῖς αἰθούσαις. Ἐδῶ δὲν πειράζει ἂν ἦναι τις ἄσχημος.

— Τούναντίον, ἐδῶ δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἦναι τις ἄσχημος, ἀπήντησεν ἐκεῖνος στρέφων πρὸς ἐμὲ τὸ πλήρες εὐφύας καὶ ἀγαθότητος βλέμμα του.

Θεέ μου! πόσω εὐτυχῆς εἶμαι σήμερον!

Ἐν Χαλκίδι, Ἰούλιος 1888.

Ο ΕΡΩΣ

(Κατὰ τὸ τοῦ Μεταστασίου)

Στενάζει γιὰ τὸν ἔρωτα πονεῖ κάθε ψυχὴ
Καὶ δὲν ὑπῆρξε εὐτυχὴς μ' αὐτὸν ποτὲ καμμιὰ.
Κι' ἂν τὴν ἀφίνη, θλίβεται, μαραίνεται ἡ πτωχή·
Πάντα πικρὸ παράπονο τῆς τρώγει τὴν καρδίᾳ.

Γιατὶ λοιπὸν αἰώνια νὰ θλίβεσαι, θνητέ,
Ἄφου νὰ λήσης εὐτυχῆς δὲν ξεύρεις, δὲν μπορείς,
Μαζὴ μ' ἐμένα, οὔτε κἂν χωρὶς ἐμὲ ποτὲ
Γλυκεῖά ζωὴ καὶ ὡμορφὴ στὸν κόσμον νὰ χαρῆς;

Ἐν Ἀργεῖ

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

